

[Holger Eriksen.]

ømtaaligt Omraade, idet Hensynet til den sindslidende, Hensynet til vedkommendes paarende og Hensynet til Samfundet undertiden kan kollidere, maaske dog mere tilsyneladende end reelt. Det er Samfundets Pligt at beskytte de syge, derunder ogsaa de sindslidende, men det er ogsaa Samfundets Pligt at beskytte de sunde mod de sindslidende, og i det lange Løb vil sikkert alle, ogsaa de sindssyge, staa sig bedst ved, at man lægger Hovedvægten paa det sidste, naturligvis under Forudsætning af, at de syge faar den bedst mulige Pleje — og det regner jeg med at de faar. Men netop fordi Sagen saa let lader sig se fra forskellige Sider, har Lovforslaget affødt en ikke ringe Diskussion baade i og uden for Udvalget. Man har, som det fremgaar af Betænkningens Bilag, indhentet Erklæringer fra næsten alt, hvad der eksisterer af Sagskundskab, samt fra alle andre, der har med Sindssygevesen at gøre: samtlige Overlæger ved Sindssygehospitalerne, Psykiatrisk Forening, Almindelig Dansk Lægeforening, Direktoratet for Sindssygevesenet, Sundhedsstyrelsen og Indenrigsministeriet. Der har naturligvis været divergerende Meninger om Enkeltheder, men stort set kan det siges, at Lovforslaget virker som en Generalnævner for de forskellige Opfattelser, maaske med Undtagelse af Erklæringen fra Direktoratet for Statens Sindssygehospitalet, der paa alle Omraader indtager en Særstilling, hvad jeg senere skal komme tilbage til.

I øvrigt samler Ønskerne med Hensyn til Ændring i Lovforslaget sig om visse Punkter, som der allerede, da de fleste af Erklæringerne blev afgivet, var blevet stillet Ændringsforslag til af Justitsministeren, hvilke 5 Ændringsforslag alle er tiltraadt af hele Udvalget. Det vigtigste af disse gaar ud paa, at der to forskellige Steder efter Ordene „farlig for sig selv“ indføjes Ordene: „eller for andre“, hvorved man kommer i Overensstemmelse med hævdunden Praksis, idet de praktiserende Læger som Regel ikke finder Anledning til nærmere at præcisere, om den syge er farlig for sig selv eller for andre. For dem er det Hovedsagen, at Patienten er saa farlig, at han trænger til Indlæggelse. Næsten alle, der har afgivet Erklæring, har rørt ved dette Punkt og er saaledes blevet imødekommet.

Hvor Indlæggelse sker ved Politiets Hjælp, bliver det ikke, saaledes som i Lovforslaget oprindeligt foreslaaet, den behandlende Læge, som faar Forpligtelse til at

give Meddelelse til Skifteretten, men derimod Politiet.

Og endelige foreslaas det, at Lovforslagets Regler ogsaa finder Anvendelse paa sjæleligt abnorme Epileptikere, for saa vidt disse behandles paa statsanerkendte Anstalter. Derimod har man — man kan maaske sige lidt overflødig — fundet Anledning til at fremhæve, at Loven ikke maa anvendes paa Patienter, der behandles for nervøse Lidelser, selv om Behandlingen sker paa et Sindssygehospital. Dette blev jo fremhævet af den højtærede Justitsminister ved Lovforslagets Fremsættelse og er ogsaa anført i Bemærkningerne, og naar det nu endvidere er taget med her i Betænkningen, maa alle Sikkerhedsforanstaltninger paa dette Omraade formentlig være taget.

Medens en Overlæge ved et af Sindssygehospitalet, Overlæge Askgaard, Vordingborg, kort og klart fastslaar, at han finder Lovforslaget godt og tilfredsstillende, og de øvrige sagkyndige med visse Forbehold slutter sig dertil, indtager Direktøren for Statens Sindssygehospitalet, som nævnt, en Særstilling, idet han rent principielt er Modstander af en Særlovgivning for de sindssyge, bl. a. fordi han ikke vil erkende, at de sindssyge som Regel mangler Sygdomserkendelse, skønt Overlægerne fremhæver det modsatte. Endvidere fremhæver han, at der bør gives de sindssyge samme Værn mod Overgreb fra Administrationens Side, som der er for alle andre Borgere, nemlig Domstolene, men han konkluderer dog ikke i, at det bør være Domstolene, men derimod det nuværende Tilsynsraad, der med visse Ændringer i Sætningsætningen skulde have Myndighed til at afgøre, om en klagende Patient skulde udskrives. Jeg ved ikke, om Direktøren for Statens Sindssygehospitalet staaer stærkt paa sit Standpunkt, i saa Fald maa det være, fordi hans staaer alene, thi Indenrigsministeriet, Sundhedsstyrelsen og alle Overlæger gaar imod ham. Men naturligvis har der i Udvalget været en dybtgaaende Diskussion netop om, hvilken Klageinstans der skulde anvendes. Naar Flertallet holder paa, at det skal være Justitsministeriet, saaledes som det er bestemt i Lovforslaget, fremfor Domstolene, f. Eks. fremfor Landsretten, saa har det flere Grunde, som jeg her skal anføre.

Naar man overhovedet skal have en Klageinstans, er det, fordi man fra alle Sider erkender, at der ikke maa være nogen, end ikke teoretisk Mulighed for en uberettiget Tilbageholdelse af en Patient. Paa den anden Side maa det ogsaa indrømmes, at Muligheden i Virkeligheden kun er af